

ikke opftille den Fordring eller Paafand eller betragte det fom en Følge af den indtrædte Kriſis, at hele Forhandlingen i Rigsdagen hviler. Derſom Miniſteriet paa ſit Anſvar finder det rigtigt at foranledige en Standsning, derſom det i det givne Tilfælde lovligt kan gjøre det, ſaa handler det paa ſit Anſvar i ſaa Henſeende. For Diebliffet er jo Situationen denne, mine Herrer, at Regjeringen har udtømt den Samme efter Grundloven tilkomnende Udsættelsesmyndighed. Regjeringen er alſaa ikke i ſtand til at ſtaffe en midlertidig Hvile ved en af den i Henhold til Grundloven beſluttet Udsættelse. Der kunde alſaa blot være Spørgſmaal om en Udsættelse med Rigsdagens Samtykke, og jeg forſtaer meget godt, at den høitærede Conſtelspræſident ikke har anſeet det for rigtigt at begjære et ſaadant Samtykke. Alſaa, Rigsdagen er her, og i ſaa Tilfælde mener jeg, at man ikke paa nogen Maade kan opftille den Sætning, at Lovgivningsarbeidet ſkulde hvile. Jeg mener, at Sagen maa fremmes paa ſædvanlig Maade, forſaavidt ikke en ten vedkommende anſvarlige Miniſter gjør Indſigelse mod en Sags Behandling — det troer jeg, han maa være berettiget til — eller Thinget gjennem ſin Formand — thi, jeg høier mig her gjerne for Formandens Opfattelse uden at forlange offentlig Meddeleſe af de Grunde, der beſtemme ham, — eller gjennem ſit Fleertal utvetydigt tilſjengiver, at det onſtes, at en Sags Behandling ſkal hvile. Saafremt nu alſaa ikke nogen Indſigelse gjøres mod den foreliggende Sags Afgjørelſe idag fra Regjeringens Side, og ſaaſremt ikke Fleertallet — Formanden har jo ſat den paa Dagsordenen idag — udſkyder den, mener jeg, at Sagen er moden til Afgjørelſe og bør afgjøres. Hvad Realiteten angaaer, ſaa ere Forholdene paa forffjellig Maade høiſt eiendommelige, ſaa eiendommelige, at det enefte Naturlige og Praktiſke i denne Stilling efter mit Begreb er ſaa hurtigt ſom muligt at vedtage Finantslooforſlaget, ſaaledes ſom det er ſendt til os fra det andet Thing. Jeg ſiger: Forholdene ere eiendommelige. De ere eiendommelige med Henſyn til den hele Maade, hvorpaa Finantslooforſlagets Indhold er blevet faſtſat. Det gaaer ikke længere an at ſige,

at der nu er ſtemt over Forſtærkningsſpørgſmaalet, over Reſerveſpørgſmaalet og deres Forhold til Herloven. Nei, mine Herrer, Situationen er en heelt anden. Allerede inden Finantslooforſlaget kom her ind til Landsthinget, troer jeg, at flere, naar de ellers med Opmærkſomhed havde fulgt Sagens Gang i Folkethinget, med en vis Forundring havde taget, hvorledes den daværende Krigsminiſter ved adffillige Leiligheder ſyntes ikke ganſke at have bevaret den, om jeg ſaa maa ſige, elegante og ſikre Holdning, hvormed han har pleiet at gjøre ſin Mening gjældende i Folkethinget. Det forekom mig allerede for nogen Tid ſiden, ſom om nuværende Generallieutenant Naasloff ikke ganſke havde bevaret den Egevægt, ſom pleiede at udmærke ham overfor Folkethinget. Dette havde været mig paafaldende, og da jeg havde bemærket det, allerede forinden Sagen kom ind her i Thinget, nægter jeg ikke, at jeg blev noget betænkelig ved den Maade, hvorpaa forffjellige Wendinger til Finantslooforſlaget bleve anmeldte af de ærede Miniſtre ved Sagens forſte Behandling. Jeg troer, at de der lagde noget Mærke til de ganſke viſt kun korte Ytringer, ſom dengang fremkom fra flere af Thingets Medlemmer, vilde have følt, at der hos diſſe Thingets Medlemmer og viſtnoſ hos flere, der ikke toge Ordet, dengang var en Fornemmelſe af, at Miniſteriets Optræden kunde faae en ſtorre Betydning og ſtorre Følger, end det laa klart for os Alle i det Dieblif. Der blev dengang, jeg troer med fuld Grund, draget en Grændſe imellem ſaadanne Forſlag, om hvilke det ſagdes, at, hvad enten de bleve ſtillede af en Miniſter eller af et af Thingene, ſaa maatte Thinget, idetmindſte Thingets Fleertal, anſee det for ſin Pligt at faſtholde dem. Den høitærede Ritſe- og Underviſningsminiſter brugte det Udtryk, ſom jeg troer var fuldkommen notagtigt, og ſom ogsaa blev gjentaget af min ærede Sidesmand (Lehmann), at det var et af de Forſlag, ſom man vilde fremkomme med, der var et ſaadant, ſom ethvert Miniſterium maatte faſtholde. Med Henſyn til nogle af de andre Forſlag blev det ſtrar efter nærmere Forhandlinger erkjendt, at det var Henſtillinger til Thinget, hvis Thinget ikke troede, at det burde tage